

0412 – 12. april

Men nå er Guds rettferdighet blitt åpenbart uten noen hjelp av loven.

Rom 3: 21.

Her har vi nå den frelsens klippe som er det eneste våre sjeler kan reddes på, eller må gå evig fortapt. Men som også er en forargelsens «snublestein, en klippe til anstøt» som alle vantrens stormer og bølger alltid har reist seg mot.

Den Guds rettferdighet det her er tale om, er både det største Guds nådes under som noen gang er blitt åpenbart for oss fra himmelen. Men samtidig også den mest uforståelige hemmelighet for det naturlige menneskes tanker.

Det viser seg også ved at selv om jeg kan lære og beholde alt annet som jeg har lært, kan jeg likevel aldri virkelig tro og beholde sannhetene jeg lærer om denne Guds rettferdighet.

Det er en så ren himmelsk åpenbarelse, og strir så til de grader mot hele vår natur, særlig mot vår dype innbilning om vår egen dugelighet. Så ikke bare de åpenbart verdslige setter seg opp imot dette av all kraft. Også mange som ellers er ganske opplyste og vil mene det rette om dette, har mer eller mindre uklare og falske oppfatninger av saken.

Men dette skyldes absolutt ikke noe uklart eller tvetydig i Skriftens ord. Bare at saken selv strir så fullstendig mot vår natur, våre tanker og meninger.

Denne Guds rettferdighet skiller seg klart ut fra all annen rettferdighet som noen gang er funnet, eller kan finnes. Den skiller seg klart fra menneskers og englers rettferdighet, når det gjelder dens opphavsmann.

For den er selve «Guds rettferdighet». Ikke noe som helst skapt vesens rettferdighet, men Skaperens egen. «Jeg, Herren, skaper den», sier Herren uttrykkelig om den rettferdighet som skal føre til frelse.

Den er en guddommelig og helt fullkommen rettferdighet. For den er et verk av Jehova selv, og det fullstendig i samme betydning som hele verden er et verk av Gud.

Faderen har skapt den gjennom Sønnen, på samme måte som han skapte hele verden gjennom Sønnen. Peter skriver til «dem som har fått den samme dyrebare tro som vi, i vår Gud og Frelser Jesu Kristi rettferdighet». Den rettferdighet vår dyrebare tro bygger på, kalles her «Vår Gud og Frelsers rettferdighet».

Det var «i sitt kjøds dager» Guds Sønn bar fram til fullbyrdelse, og med sitt blod kjøpte denne rettferdighet for oss. Før han kom til denne verden var han ikke bare en borger eller en tjener i Guds rike. Han var Guds rikets hode. Han står fram i «Guds skikkelse» både som verdens skaper, og som den som også styrer den. Men senere står han fram i «en tjeners skikkelse».

Hans fullkomne hellighet kunne i hans første skikkelse ikke kalles for «lydighet». En kan heller si at loven samstemte med ham, enn at han samstemte med loven. Hans guddommelige hellighet stadfestet han ved å innstifte loven, ikke ved å adlyde den.

Men i sin tjenerskikkelse gikk han selv inn under den loven han hadde innstiftet for oss. Og gjennom dette, som var en helt ny tilværelse for ham, som Guds Sønn, var det han «lærte lydighet».

Hans rettferdighet, eller lydighet, er dermed den mest ærefulle persons lydighet som kunne stilles under loven. Den er selve den store Herres lydighet, han som er «Gud over alle ting, lovpriset i evighet».

Det var en Immanuels rettferdighet, «Gud med oss». Og denne Guds Sønnns lydighet i vår natur har i langt større grad forherliget og tilfredsstilt loven, enn noe som helst skapt vesens lydighet var i stand til å utrette.

Han æret og opphøyde nå også loven langt mer enn alle verdens overtredelser hadde vanæret den. Når andre gjennom sitt liv lyder loven, oppnår de selv ære. Når Guds Sønn adlød loven, var det derimot loven som ble æret.

Men det som særlig gir Kristi lydighet denne store betydning, er at det skjedde overensstemmende med den evige Faders vilje og rådslutning. Han var utvalgt og salvet av Faderen til dette embete. Herren var sendt av Herren.

Vi leser tankevekkende ord om dette hos profeten Sakarja: «Juble og gled deg, du Sions datter! For se, jeg kommer, og jeg skal bo midt iblant deg, sier Herren. Da skal du kjenne at hærskares Herre har sendt meg til deg».

Vi har også mange andre steder i Det gamle testamente hvor Faderen taler om at han skal sende Sønnen, hvordan han «har innsatt sin Konge på Sion, sitt hellige berg», o. l. Men vi ser også stadig slike ord gå ut av Kristi munn: «Faderen», «min Fars vilje», «hans vilje som har sendt meg». «Derfor elsker min Far meg, fordi jeg gir mitt liv – dette budet fikk jeg av min Far».

Hans budskap var klart; at alt det han gjorde, var lydighet mot Faderens vilje. Så er jo det største og mest underbare Guds verk noen tanke kan fatte, at Guds Sønn ble menneske.

Og dette hadde som sitt eneste mål at loven skulle oppfylles for oss gjennom hans liv og lidelse. For at syndere skulle frelses, og loven fremdeles stå ved makt og beholde sin ære.

Lar vi disse sannheter innta oss, da kan vi visst aldri tenke høye nok tanker om den betydning denne Kristi lydighet har i Faderens øyne.